

Ekstremisme - Mellemøstens fælles fjende

Jøder og palæstinensere kan arbejde sammen i fred. Det erfarede jeg bl.a. på et hospital i det nordlige Israel, der behandler sårede syriske flygtninge.

Læserbrev i Jyllands Posten af Svend Løbner, journalist

Jøder og palæstinensere har en fælles fjende: ekstremismen. Det fremgik tydeligt af alle jeg talte med under mit besøg i Israel og på Vestbredden i april. Ultraortodokse jøder og uforsonlige palæstinensere mudrer vandene for den store majoritet som bare vil - og faktisk kan - leve sammen i fred.

Og derfor bliver jeg også ubehageligt til mode, når jeg læser de hadske udmeldinger på de sociale medier i den nuværende Gazakonflikt. Bag krig, politik og den golde systemverden findes en livsverden, hvor almindelige mennesker prøver at få deres hverdag til at fungere i fred med deres naboer.

Få steder kommer fredelig sameksistens tydeligere til udtryk end på hospitalet i den israelske by Zefat kun 20 kilometer fra den syriske grænse. Jeg besøgte hospitalet sammen med generalsekretæren for Det Israelske Bibelselskab, Victor Kalisher, som arbejder tæt sammen med Det Palæstinensiske, Det Arabiske og Det Jordanske Bibelselskab om at bringe nødhjælp til de syriske flygtninge.

På hospitalet i Zefat bliver sårede syriske flygtninge lappet sammen af jøder og palæstinensere, af kristne og muslimer, stærkt støttet af byens lokale befolkning, der kommer med tøj, sæbe og endda radioer, så flygtningene kan følge med i nyhederne. Hospitalets kristne socialrådgiver supplerer med bedetæppe og Koran – for de fleste syriske flygtninge er muslimer og skal naturligvis kunne udøve deres religion på hospitalet.

Venner eller fjender?

Jeg besøgte en mand, som havde fået en kugle gennem halsen og kun kunne nikke svagt på mine spørgsmål. Hans øjne fortalte mig alt. Han var panikslagen ved at vågne op på et hospital i Israel. Var han mellem venner eller fjender? Den venlige og spøgende tone fra sygeplejersker – med og uden tørklæde – forvissede ham om at han var i trygge hænder.

Jeg glemmer aldrig en tolvårig dreng som havde fået sprængt en arm og begge ben væk af en granat. Han lå i koma, overvåget af en jødisk sygeplejerske og tilset af den palæstinensiske læge, som havde amputeret resterne af hans ben og arm. Det ville tage mindst et halvt år, inden drengen kunne begynde i rehabiliteringen, oplyste hospitalets talsmand. Her lærer krigsofrene at bevæge sig med proteser til de manglende lemmer. Proteser som i øvrigt sponsoreres gratis af en virksomhed i byen.

Syriske flygtninge bringer deres sårede til den israelske grænse, hvor israelske soldater tager over, sms'er til hospitalet, så sundhedspersonalet kan gøre klar til modtagelse. Flygtningens tilstand blive vurderet i traumerummet og ofte må patienten hurtigt op på operationsbordet. Herefter står hele sundhedspersonalet på stikkerne for at læge og lindre, og når byens indbyggere hører ambulancesirenerne skynder de sig til hospitalet med mad, tøj, hygiejneartikler osv. Flygtningene kommer i det bare ingenting og har derfor brug for alt.

Vi kan bringe håb

- Hvad kan vi gøre for de syriske flygtninge? Hvad kan Bibelselskaberne gøre? spurgte jeg Victor Kalisher på vej hjem fra hospitalet. - De er jo muslimer, og det ligger ikke lige til højrebenet at uddele bibler...
- Vi møder deres helt basale behov for mad, tøj, tæpper og medicin. Vi har samlet ind i hele Israel og på Vestbredden og uddelt nødhjælp gennem Det Jordanske Bibelselskab. Men mest af alt kan vi give dem håb. Vise dem at vi tænker på dem og at Gud ikke har glemt dem. For det er kristendom: At give verden håb.

Vi sad stille i bilen og jeg kom til at tænke på hospitalets talsmand, som havde vist os rundt. Den venlige jødinge skulle sende en kvinde hjem til Syrien efter et langt ophold på hospitalet. De var nået at blive rigtig gode venner, de to, og talsmanden ville gerne give hende en gave med hjem. Hun vidste, at den hjemvendte flygtning ville blive ribbet for penge og ting, så snart hun krydsede grænsen. Derfor tog talsmanden sin egen halskæde af guld af og lagde den om kvindens hals. Den måtte hun få – og den ville ingen vove at røre. Jeg er sikker på, at kæden for kvinden er mere værd end sin vægt i guld. Den er et minde om et møde med mennesker, som kan leve fredeligt sammen og endda vise omsorg for andre. Og så er håbet om en bedre verden allerede tændt.

<https://www.svendlobner.dk/blog/ekstremisme-er-mellemoestens-faelles-fjende/>